

pundere față de socialism, față de oamenii țării. Și nu de mult, toate aceste răspunderi au căpătat posibilitatea și mai eficientă de a se transforma în fapte prin crearea Frontului Unității Socialiste, menit să asigure participarea nemijlocită și pe o treaptă tot mai înaltă a poporului român și a naționalităților conlocuitoare la întreaga viață politică a țării. E o sarcină de mare răspundere politică și cetățenească, aceea de a fi factor activ la înflorirea țării, pentru că nu ne-am bucurat niciodată de condiții atât de minunate de afirmare, de asemenea perspective luminoase ale zilei de mâine ca în prezent.

Anul acesta e marcat de evenimente importante pentru viața socială și politică a țării noastre: aniversarea a 25 de ani de la eliberarea patriei, pregătirea Congresului al X-lea al partidului. Cel mai recent eveniment se află în fața noastră: alegerile pentru Marea Adunare Națională. E deci încă un prilej de a ne dovedi nețărmuritul atașament față de Partidul Comunist Român. Deputații aleși vor fi cei mai buni reprezentanți ai oamenilor muncii, sprijin efectiv în edificarea socialismului. În întreaga țară se desfășoară o vie întrecere, la care participă un număr imens de oameni ai muncii, pentru înfăptuirea și depășirea prevederilor planului pe 1969. Oare teatrele noastre nu ar trebui și ele să inițieze o întrecere calitativă închinată îmbunătățirii repertoriului, prezenței problemelor contemporaneității, realizării unor spectacole la un nivel de înaltă măiestrie? Teatrul Național din București, și, desigur, alături de el, toate celelalte instituții artistice vor urma îndemnul tovarășului Nicolae Ceaușescu, care la întâlnirea din 28 decembrie 1968 cu reprezentanții uniunilor de creație și ai unor instituții de artă și-a exprimat convingerea că „oamenii de artă vor făuri în anul ce vine noi opere de înaltă valoare artistică și socială, cu un profund conținut de idei, străbătute de concepția materialist-dialectică a partidului nostru, care să îmbogățească patrimoniul spiritual al patriei, să contribuie la formarea omului nou al societății noastre”.

Sub conul de lumină al creației, cu bogate realizări, rod al îndrumării partidului, ne prezentăm în fața urnelor. Votăm pentru fericirea poporului, pentru destinul fericit al omenirii, pentru idealul umanismului socialist, idealul nostru de totdeauna.

Radu Beligan

RĂSPUNDERE ȘI INIȚIATIVĂ

Alături de alți colegi ai mei, am luat parte la lucrările Frontului Unității Socialiste. Pot spune deci că am fost prezentă mai îndeaproape și cu mai multă concentrare decât altă dată în munca de pregătire a acestor alegeri din martie 1969. Am avut, în tot acest timp, nenumărate prilejuri de a medita asupra semnificațiilor participării largi, democratice, a tuturor păturilor sociale și a tuturor categoriilor profesionale la elaborarea importantului act politic.

Această participare ne impune mari îndatoriri. Și poate, pentru că mi s-a încredințat un asemenea rol în realitatea vieții noastre politice, mi s-a întâmplat să mă gîndesc mult la îndatoririle noastre. Spunînd „ale noastre”, vreau să vorbesc despre fiecare dintre noi, ca cetățean și membru al societății și ca om al unei profesii. Pentru mine, aceste îndatoriri poartă două nume: simț de răspundere, inițiativă. Toată evoluția vieții noastre politice și sociale cere de la noi, din ce în ce mai mult, mai multă răspundere, mai multă inițiativă, mai multă — aș spune — **competență** în gîndirea și acțiunea profesională, socială, politică. Sîntem chemați să intrăm într-un dialog activ cu toate sistemele de organizare și de structurare a traiului nostru; sîntem, din ce în ce mai des, chemați să gîndim faptele mai mari sau mai mici ale realității curente și să transformăm gîndul în acțiune concretă; sîntem intens solicitați în dezbaterile democratice a evenimentelor care construiesc prezentul și viitorul. Toate aceste apeluri care ni se adresează sînt firesc împlinite cu o receptivitate mereu aprofundată, mereu mai multiplu antrenată.

Nu știu prea bine să vorbesc despre toate acestea, nu am antrenamentul expunerilor și argumentărilor metodice. Dar mi se pare că pot vorbi firesc — așa cum oricine dintre noi poate să vorbească — formulînd cu simplitate și cu modestia omului obișnuit gîndurile legate de viața noastră politică de fiecare zi. Cred că momentul actual ne cere mai multă concentrare și o voință de cunoaștere și de acțiune mai mare decît altădată. Funcția politic-socială a fiecărei grupări profesionale și a fiecărei organizații de masă crește, iar prezența noastră în muncă și în relația socială cotidiană nu poate fi decît intens activă din punct de vedere politic. Spunînd aceste cuvinte, mă gîndesc la legătura vie, multi-laterală pe care trebuie s-o păstrăm neîncetat deschisă spre foarte multe aspecte și fapte: desfășurarea curentă a activității noastre și informarea pasionată asupra evoluțiilor din realitatea generală; evenimentele mărunte care intră în organizarea traiului obișnuit și acțiunile politice și sociale determinante pentru construirea întregii noastre vieți comune; înfățișările etice ale ținutei sociale a fiecăruia dintre noi și dialectica atît de complicată și de nuanțată a gîndirii și a înțelegerii — toate acestea constituie materia primă a efortului nostru politic de fiecare moment.

Pentru cei care lucrează în teatru, așa cum se întîmplă întotdeauna în artă, întregul problematică a răspunderii și a inițiativei politice se contopește strîns cu gestul profesional de fiecare seară. Simțim mereu toată greutatea cuvîntului rostit pe scenă, ca și importanța covârșitoare a gestului executat în fața sutelor de privitori. Concentrare, răspundere, inițiativă înseamnă pentru noi, în primul rînd, teatru politic, teatru partinic, spectacol angajat. Desigur, acestea sînt adevăruri pe care le cunoaștem cu toții și despre care vorbim adeseori; există însă împrejurări și momente care ne obligă să le regîndim în adîncime. Alegerile din martie 1969 constituie un astfel de timp — un asemenea moment.